

Propovijed nadbiskupa Nikole Eterovića,
Cibalskoga naslovnoga nadbiskupa, Glavnoga tajnika Biskupske Sinode
(Jer 31, 31-34; Heb 5,7-9; Iv 12, 20-33)
 Rim, 25. ožujka 2012.

“*A ja kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi*“ (Iv 12, 32).

Ovim riječima Isus Krist naviješta svoju smrt na križu koja će ujedno označiti i njegovo uzdignuće na nebo, njegovu pobjedu i proslavljenje. Na takav, indirektan način, Gospodin odgovara nekim Grcima koji su se došli klanjati u Jeruzalem na blagdan Pashe. Ovi pogani koji su imali simpatije prema židovstvu, u Djelima Apostolskim se nazivaju bogobojazni (usp. Dj 10, 2). U Evanđelju sv. Ivana njihova prisutnost nagoviješta dolazak Isusova časa, to jest vrijeme njegove muke, smrti i uskrsnuća. Dok će ga veliki broj sunarodnjaka Židova napustiti, Isus se otvara poganima te širi svoje otkupiteljsko otajstvo svim ljudima dobre volje. Svi će ga moći vidjeti u istinskome svjetlu poniženja i uzvišenja. Ne kao čudotvorca i proroka, nego kao otkupitelja čovjeka po smrti na križu.

Smrt razapinjanjem na križu bila je strašna osuda, kazna namijenjena robovima. Bila je povezana s bolnim i dugotrpnim umiranjem. Kako bi pripremio svoje učenike na sablazan križa, Isus im otvoreno govori o svojoj patnji kao putu prema uskrsnuću. Njegove su riječi u skladu s spasiteljskom voljom Boga Oca. Nakon što ga Isus, Jedinorođeni Sin zamoli: “Oče, proslavi ime svoje!”, Otac odgovara glasom s neba: “Proslavio sam i opet ću proslaviti!” (Iv 12, 28). Ipak, križ je teško prihvatiti. Kao i Isus Krist, križ postaje znak protivljenja, “ludost onima koji propadaju, a nama spašenima sila je Božja“ (I Kor 1, 18). Židovi traže znakove, a Grci mudrost. Kršćani, skupa s Apostolom naroda, mogu reći: “A mi propovijedamo Krista raspetoga: Židovima sablazan, poganima ludost, pozvanima pak - i Židovima i Grcima - Krista, Božju snagu i Božju mudrost” (I Kor 1, 23-24).

U ovom svjetlu Kristova križa, možemo razumjeti, posebno u ozračju korizme i pripreve na blagdan Uskrsa, Isusovu riječ: “Ja sam Put, Istina i Život“ (Iv 14, 6). Put koji vodi k Ocu jest raspeti Krist koji preko križa ulazi u slavu uskrsnuća. On nas poziva: “Ako mi tko hoće služiti, neka ide za mnom. I gdje sam ja ondje će biti moj služitelj“ (Iv 12, 26). Drugom prilikom će reći: “Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom” (Mt 16, 24).

Toga je bio svjestan blagopokojni mons. Ante Jurić, umirovljeni Splitsko Makarski nadbiskup, koga je Gospodin pred koji dan, u 90. godini pozvao k sebi. Njegovo je biskupsko geslo bilo *In cruce salus! U križu je spas!* Te su riječi bile upisane u biskupski prsni križ (pektoral), kojega mu je predao njegov prethodnik nadbiskup Frane Franić a on ga je dobio od svoga pretšasnika Kvirina Klementa Bonefačića. Tako su biskupi na Splitsko-Makarskoj metropolitanskoj stolici nastojali obavljati svoju službu u znaku

križa. Nadbiskup Jurić je križ imao i u svome grbu. Ipak, najvažnije od svega jest činjenica da je cijeli svoj život proživio u znaku križa.

Upoznao sam nadbiskupa Antu Jurića 1966. godine kada sam došao u Splitsko sjemenište. Bio je tada rektor a kasnije duhovnik. Kako nam je njegov životopis poznat, htio bih sada iznijeti svoje osobno svjedočanstvo o ovom dragom čovjeku, svećeniku i biskupu, primjernom crkvenom djelatniku.

Nadbiskup Jurić je bio *čovjek vjere*. To je bio ne samo moj dojam nego svih koji su ga poznavali. Dar vjere primio je u obitelji u Vranicu preko pobožnih roditelja. Dragocjeno je čuvao taj dar te je surađivao s Božjom milošću kako bi vjera stalno rasla i obasjavala cijeli njegov život. Vjera ga je poticala na stalnu pastoralnu djelatnost. Kad je zbog godina otišao u mirovinu, nije mirovao nego je i dalje nastojao pastoralno djelovati. Živio je vjeru kao dar koji se ne prima samo za sebe nego i za druge. Blago koje u sebi ima, vjernik mora podijeliti i s drugima. Vjera je omogućila nadbiskupu Anti podnositi križeve svoga svećeničkoga i biskupskoga poslanja, te ih, po primjeru Isusa Krista, strpljivo nositi, nastojeći ih preobražavati u izvore milosti za dobro opće.

Nadbiskup Ante Jurić bio je *čovjek molitve*. Njegovo slavljenje sakramenta, posebno svete Mise i pripremljene propovijedi, bilo je pobožno i produhovljeno. U njegovim liturgijskim nastupima bio je važan ne samo sadržaj, nego i žar kojim je svjedočio za Isusa Krista. Bio je njegov svjedok u prikladno i neprikladno vrijeme (usp. 2 Tim 4, 2). Za vrijeme domovinskoga rata, sjećam se kako je dirljivo pričao o braniteljima koji su krunicom oko vrata branili domovinu. Pozivao je Božji narod na molitvu za mir i pravdu, te je bio uvjeren da je Gospodin čudesno, zahvaljujući snazi molitve, zaštitio hrvatski narod. Rado je iznosio razne događaje čudesne Božje pomoći u bezizglednim ratnim situacijama. Bio je posebno zahvalan blaženom Papi Ivanu Pavlu II. za molitvenu i moralnu pomoć Hrvatskoj. Uvjeren da nas Bog neće ostaviti, ako mi njega ne napustimo, zagovarao je molitvu vjernika kao pomoć pojedincima i narodu u vrijeme mukotrpnoga procesa izgradnje domovine kao zajedničkoga doma svih stanovnika na temelju duhovnih vrijednosti, poštenja, pravednosti, mira i blagostanja.

Nadbiskup Ante Jurić je bio i *čovjek nade*. Ona se temelji na vjeri u Isusa Krista i njegovoj pobjedi nad grijehom i smrću, kojom nam je Gospodin otvorio vrata vječnoga života. Nada se pak hrani molitvom i dobrim djelima. Kršćanska nada nadbiskupa Jurića izražavala se ne u jadikovkama, nego u djelotvornoj ljubavi. Dovoljno je sjetiti se samo nekih činjenica: izgradnje novih crkava, novoga sjemeništa u Splitu s velikom dvoranom za susrete, povratka oduzete nadbiskupske palače, zahvaljujući i podršci Pape Ivana Pavla II., koji je 1998. godine pohodio Split. Nadbiskup je međutim prvenstvenu brigu posvećivao pastoralnom djelovanju, posebno vjerskom odgoju mladih. Zato je velikodušno prihvatio Bogom danu mogućnost vjeronauka u školi te je bio jedan od privih biskupa koji su sustavno organizirali školski vjeronauk i formaciju vjeroučitelja.

Posebno se sjećam nadbiskupa Jurića kao *vrsnoga odgojitelja*. U odgoju je bio strpljiv i sveobuhvatan. Zahtijevao je od nas mladih ozbiljan studij, ali nam je istovremeno osiguravao i slobodne trenutke odmora i športa. Osim toga, učio nas je i

fizički raditi tako da smo svi u slobodno vrijeme pomagali u izgradnji zgrade Sjemeništa. Poticao nas je, osobito u večer, na kulturnu izgradnju. Umjesto “buljenja” u televizor, promicao je pjevanje, sviranje, pripremanje priredbi, posebno za Bogojavljenje, blagdan sjemeništa, te za Božić. Uvijek je nastojao uključiti po mogućnosti sve sjemeništarce.

Ovakav pristup i odgoj ostao je u lijepom sjećanju i onima koji nisu postali svećenici. To se osjetilo posebno za vrijeme susreta kojima smo obilježavali važnije obljetnice, a na kojima je uvijek bio prisutan i nadbiskup Jurić. On je bio uvjeren da Sjemenište ima važnu zadaću u odgoju mladih, pa i onih koji će kasnije osnovati obitelji. U takvim su se obiteljima rodila svećenička zvanja.

“A ja kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi“ (Iv 12, 32). Isus je privukao k sebi svoga dobrog i vjernoga slugu Antu Jurića. On je umro poput pšeničnoga zrna kako bi donio obilan rod (usp. *Iv 12, 24*). Molimo da mu dobri i milosrdan Gospodin oprostí sve grijehé i nesavršenosti, kako bi preobražen mogao gledati Boga “licem u lice” (*I Kor 13, 12*) kroz svu vječnost. *In cruce salus!* Neka ga Isus Krist svojim križem uzdigne u nebesku domovinu kako bi mogao bez prestanka moliti Božji zagovor za nas ovdje sabrane na molitvu, za Katoličku crkvu u domovini i u svijetu, za njegovu dragu Splitsko-Makarsku nadbiskupiju i metropoliju, za njegov ljubljeni hrvatski narod, te za sve ljude dobre volje. Amen.